

De laatste woorden van een Koning

De laatste woorden van iemand hebben altijd iets eerbiedwaardigs. Je bewaart ze in het geheugen, je schrijft ze op, of je vertelt ze door aan anderen. En dat geldt natuurlijk heel bijzonder wanneer het gaat om de laatste woorden van een man Gods, of van een profeet van wie de woorden bijzondere waarde hebben met het oog op de toekomst.

Nu staan ons de woorden van zo'n profeet voor de aandacht: David. Hij was niet alleen profeet, hij was ook koning. Door Goddelijke inspiratie getuigt deze profeet en koning van zichzelf dat hij 'hoog is opgericht', dat hij 'de gezalfde door de God van Jakob' is, dat hij daarbij 'liefelijk is in psalmen van Israël' (2 Sam. 23:1).

En wat waren nu de laatste woorden die van deze koninklijke en profetische zanger staan opgetekend? Waarmee hield deze door God hoog verheven man zich bezig, toen hij het einde van zijn leven zag naderen? Was hij bezig met zijn zonden, zoals zoveel mensen dat op hun sterfbed nog doen? Nee! Deze hoogst belangrijke kwestie was al sinds lang voor hem opgelost.

Daarvan had hij al gezongen: 'Welzalig is hij van wie de overtreding vergeven, van wie de zonde bedekt is' (Ps. 32:1). Denkt hij dan misschien aan de aardse schatten die hij zal nalaten? Nee, want hij heeft ze allemaal al toevertrouwd aan zijn zoon Salomo, opdat die ze zou gebruiken voor de tempel, die hij voor God zal gaan bouwen. Ook deze kwestie was al geregeld en bezwaarde David niet meer.

Staan troon en volk hem misschien voor ogen? Ach, als profeet zou hij met bezorgdheid hebben kunnen vertellen over ernstige moeilijkheden die met de troonsopvolging gepaard zouden gaan. En als hij met zijn ziensblik in de toekomst had gekeken, zou hij met smart hebben kunnen spreken over een scheuring in het tot dan toe nog onverdeelde rijk. Dan zou hij zelfs hebben kunnen spreken over zijn volk, hoe het eenmaal over de hele aarde zou worden verspreid, vanwege hun eigen zonden voor een tijd verstoten uit het erfelijke bezit van hun vaders!

Maar zie, met dat alles is hij niet bezig! Met een profetische blik doorboort hij de sluier van de toekomst en wat ziet hij dan? Waarop rust zijn oog dan en kijkt verlangend uit naar wat komt? Op een Koning! Op een Koning Die eenmaal in gerechtigheid regeren zal! Op een Koning Die in de vreze van God zal heersen! Op een Koning Die hij vergelijkt met het licht van de morgen, als de zon opgaat en de wolken niet het kleinste beetje verduistering brengen, op die morgen zonder wolken. In zielsverrukking getuigt hij van die Koning: 'Als de glans na de regen, die groen laat opkomen uit de aarde'.

Wat een vergezicht voor die zanger, want die Koning, Die de 'Zoon van David' genoemd zal worden, wordt door David zelf 'zijn Heer' genoemd! Is het wel te beschrijven, hoe de regering zal zijn van die Koning, Die genoemd wordt 'de Zon der gerechtigheid' en Die opgaan zal over een wereld die is weggezonden in duisternis?

Ik herinner me de Alpen te hebben gezien net voor het opgaan van de dageraad. Mijn oog kon nauwelijks de toppen van het reuzengebergte tegen de nog duistere hemel onderscheiden. De natuur scheen gehuld in een rouwsluier. Korte tijd later begonnen de toppen te glinsteren in het blauw van een wolkenloze hemel. Het wit van de kruinen schitterde, en in de valleien werd het tedere gras met parelglans getooid. Maar terwijl ik deze wonderbare en heerlijke verandering van het landschap – een treffend beeld van de uitwerking van de komst van de Koning der koningen – afwachtte, verscheen er in het oosten een ster die in grootte en pracht alle andere overtrof, en die met haar wondere glans zelfs het eerste licht van de dageraad overtrof. Die ster onder de sterren was de voorloper van de zon, de blinkende morgenster!

En zo zal er een Heerser komen over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze van God. Zijn komst zal de aarde verkwikking brengen, zoals de zon aan de hele aardse schepping haar weldadige licht geeft, en aan alles leven en vruchtbaarheid schenkt. Die Heerser, die Rechtvaardige, deze Zon van de gerechtigheid – wie zou het anders zijn dan Christus?! Maar voor Hij verschijnt als de Zon, schittert Hij voor het oog van de wachtende Godvrezende gelovigen nu in onze dagen als de blinkende Morgenster: 'Ik', zo klinkt Zijn stem, 'Ik ben de Wortel en het Geslacht van David, de blinkende Morgenster' (Openb. 22:16).

Met die Koning was David vervuld! Wat vervult onze harten? Is bij ons het geroep te horen: 'Kom! Amen! Kom spoedig, Heer Jezus'?